

Жан-Пиер Кларис дьо Флориан
Философ и бухал

Останал без подслон, пропъждан с гняв отворед,
защото казваше нещата, както са,
горкият философ вървеше из леса
от дълги дни все сам, все с размисли зает.
Не щеш ли, изведнъж във гъстия шумак
той зърна бухал да се брани
сред куп от сойки и от врани,
които викаха: „Мръсник! Предател! Враг!
Кълвете! Удряйте! Пребийте го съвсем!
След туй – на съд ще го дадем!“
Врълхлитаха със бяс, а бухалът примрял
напразно търсеше във тази луда врява
разумни доводи, за да се оправдава.
В миг философът наш усети смут и жал –
науката ни прави милостиви. –
той хукна, пръсна птиците кресливи
и бухала запита удивен:
„Защо ви гонеха и искаха смъртта ви?
Навярно грях голям тежи на съвестта ви?
В какво сте провинен?“
„Не съм извършил зло, но в мене е вината –
отвърна бухалът. – Аз виждам в тъмнината...“

КРАЙ

© Банчо Банов, превод

Сканиране, разпознаване и редакция: Ивет Костова, 2007

Публикация:

100 шедеври на баснята

Подбор Банчо Банов

Предговор и бележки © Банчо Банов

Превод © КОЛЕКТИВ

Издателство „Народна култура“, София, 1983 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3982>]